

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] vejelse. Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen nævnte indledningsvis, at man inden for Erhvervene, ikke mindst hos mine Standsfæller, nærede visse Forventninger til mig. Det ved jeg ikke noget om, det vil jeg haabe, men paa den anden Side tror jeg ikke, at ansvarlige Erhvervsledere — der selvfølgelig er lige saa gode Samfundsborgere som vi Rigsdagsmænd — vil mene, at man nu i Dag kan ophæve denne Lovgivning.

Jeg anbefaler derfor vedblivende Lovforslaget, saaledes som det er fremsat.

Gustav Pedersen: Jeg har ingen Grund til at beklage mig, især ikke over de sidste Udtalelser af Handelsministeren. Jeg forstaaer saa udmærket disse Udtalelser, og jeg konstaterer, at det at afvikle Statsindgreb er ikke saa let, som man tror inden for visse af de Blade, der excellerer i Agitation paa denne Konto.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at de Varegrupper, der er forsvundet, omfatter selvsagt Varer, som der ikke er mange af, for ellers vilde der ikke være det Problem. Men det, jeg har spurgt om, og det, jeg gerne vil bede Ministeren undersøge, selv om det maaske ikke kan gøres, inden dette Lovforslag er behandlet færdig, er det ejendommelige, at der er rigeligt med Varer i Butikkerne lige akkurat til den Dag, da Maksimalprisen kommer; saa forsvinder Varerne aldeles fra Butikkerne. Det er dette ejendommelige Forhold, Publikum ikke har kunnet forstaa. Eller ogsaa er det sket paa den Maade, at Varerne først kommer frem lige akkurat den Dag, da Maksimalprisen forsvinder. Det er dette Forhold, der er karakteristisk. Jeg ved godt, at der er mange Vanskeligheder i Forbindelse med Fordelingen af for smaa Varebeholdninger, og jeg kan udmærket forstaa, at enhver Købmand kan risikere uden egen Skyld at komme i Miskredit, men det ser underligt ud — og det vil den højtærede Minister sikkert ogsaa give mig Ret i —, at en bestemt Varegruppe fuldkommen forsvinder paa een Dag fra samtlige Butikker. Det kan ikke have noget med disse tilfældige Aarsager at gøre. Man maa antagelig hos Prismyndighederne have beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, og derfor maa det ogsaa paa et eller andet Tidspunkt være muligt at faa en Forklaring frem. Publikum har i hvert Fald hidtil ikke kunnet forstaa dette Forhold.

Paa Grund af det store Antal Sager, der er til Behandling, er jeg klar over, at jeg løber den Risiko ikke at faa Svar ved

denne Lejlighed, men ogsaa her gælder det som saa mange Gange, at man i Virkeligheden diskuterer i Blinde, og det maa dog være i alle Parters Interesse at faa Status gjort op. Naar man læser Aviserne igennem i denne Tid, faar man Indtryk af, at der har været alt for mange af de saakaldte regulære Firmaer, der har været i alvorlig Kollision med Prisloven — jeg tænker ikke saa meget paa disse Outsidervirksomheder, som altid dukker op under en vanskelig Situation. Men det er umuligt at foretage en retfærdig Bedømmelse, og det var derfor, jeg spurgte, og jeg synes, alle Parter maa være interesserede i at faa Tallene frem. Tallene maa kunne skaffes, for Prisdirektoratet ved, i hvor mange Tilfælde det har forlangt, at Politiet skulde rejse Sag.

Maa jeg blot gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen. Han talte om de vage Bestemmelser i § 8. Det er karakteristisk, at det altid er det, man kalder de vage Bestemmelser i § 8, man kritiserer i Prisloven. Forholdet er nemlig det, at det er af Hensyn til de handlende, man har været nødt til at gøre disse Bestemmelser vage. Jeg gad nok se, hvad Erhvervenes Folk vilde sige til det, hvis man vilde have skarpe og konkrete Bestemmelser angaaende Avancen. Det vilde jo betyde, at Prisloven vilde svulme op til et Mangebåndsværk for at give nogenlunde Klarhed over det. Det kunde man ikke gøre, saa var man nødt til at give Loven som en Bemyndigelseslov, og en Bemyndigelseslov maa nu engang have det, man kalder vage Bestemmelser. Men det er i alt Fald urimeligt, at det er Grossererne, der gør Vrøvl — det er nærmest dem, der skælder ud over det —, for det vilde være meget værre, hvis man virkelig skulde prøve at fastsætte Avancen i hvert enkelt Tilfælde.

Til det ærede Medlem Hr. Norlev vil jeg sige, at det underer mig saare, at det ærede Medlem virkelig tror paa, at man den 31. Marts har tilstrækkeligt med Varer her i Landet. Naar man nu ved, hvor uhyggelig meget der mangler i bare en taalelig Forsyning med de allernødtørftigste Ting, kan man da ikke tro paa, at man i Løbet af 4 Maaneder skulde begynde at have Overfyldning i Butikkerne paa Beklædningsomraadet, med Hensyn til Skotøj og mange andre Ting. Jeg synes, det er saa verdensfjernt, at jeg er forbavset over, at det ærede Medlem, hvis Parti dog ikke er helt ungt længere, stadig i den Grad arbejder i Fantasiens Verden.